

Sakkolan-Pyhäjärven oloista menneinä aikoina

Lahden sukututkijoiden jäsentilaisuudessa 6.9.1996 pidetty esitelmä

Karjalan varhaisesta asutuksesta Kunda-kulttuurin ajalta (n. 7000 eKr.) kertoo Antrean kuuluisa verkkolöytö.

Käkisalmen Karjala oli karjalaisen kulttuurin ydin. Karjalan heimon syntykotina pidetään Olhavanjoen tienoota. Heimon esi-isät lienevät muuttaneet täältä Laatokan länsipuolelle. Aiemmin aluetta asuttivat lappalaiset.

Novgorod yritti 1220-luvulta alkaen kääntää Karjalaa ortodoksiseen uskoon. Torkkeli Knuutinpoika puolestaan teki Ruotsista käsin v. 1293 ristiretken Karjalaan.

Kuningas Birgerin v. 1316 Karjalan naisille antama suojelukirje on vanhin Suomen kansallisarkistossa oleva asiakirja ja tässä hän lupaa antaa kaiken suojeluksensa Karjalan naisille ja leskille kaikkea väkivaltaa vastaan.

Sotia käytiin jo tuona aikana ja useita vuosikymmeniä kestäneiden taistelujen jälkeen Karjala jaettiin 1323 Pähkinäsaaren rauhassa Ruotsin ja Novgorodin kesken siten, että raja kulki Rajajoesta Kannaksen halki Särkilahteen, Saimaan pohjukkaan. Täältä Savon järvisuutujen kautta Pohjanlahteen. Itäinen Karjala liitettiin Novgorodiin, Vatjan viidennekseen.

Ortodoksiuskonto lisääntyi 1329 perustetun Valamon luostarin ansiosta. Suurin osa pitäjien eli pogostien maista joutui ylimysten läänityksiksi. Moskova kukisti 1478 Novgorodin hallitsijan Iivana III:n toimesta.

Venäläiset hävittivät 1495 laajalti Karjalaa. (Pitkäviha 1495-97). Sodat jatkuivat 1500-luvulla rajan molemmilla puolilla.

Sakkolassa, Pyhjäjärvin kuului siihen, oli v. 1480 282 taloa sekä 214 kylää. Verotettuja miehiä oli 556. Kuuluisa Vatjan viidenneksen verokirja on vuodelta 1500 ja siinä on mainittu talojen luvuksi 314. Veroa maksavia miehiä 480. Kaikkien asukkaiden lukumääräksi on arvioitu n. 2400. Koko väestö oli kreikkalaiskatolista. Taipaleessa oli kauppiaita 33.

Vatjan viidenneksen verokirjan mukaan Pyhjäjärvellä oli 97 kylää, joissa 137 taloa ja 207 veroa maksavaa miestä. Väkiluku oli 1.242 henkeä.

Päälinkeinona oli maanviljelys ja siihen liittyvä karjanhoito. Ruis, kaura ja ohra mainitaan verokirjassa alueen kylvöluvuissa ja heinää mainitaan myös korjatun.

Ruotsin kuningas Juhana III aloitti sodan Venäjää vastaan 1570. Sotaa käytiin 25 vuotta ja se päättyi v. 1595. Äyräpään alueelta tuhottiin puolet siellä olleista taloista ja asukkaat lähtivät pakosalle. Teitä ei silloin ollut, joten pakomatka tehtiin pitkospuita ja metsiä pitkin. Moni entisistä talollisista ei palannut takaisin vaan asettui muualle, joko Suomeen tai kauemmas rauhallisemmille seuduille.

Pontus De la Gardie valloitti joukkoineen Käkisalmen läänin 1580. Ruotsi joutui luovuttamaan sen Täyssinän rauhassa 1595 takaisin Venäjälle, mutta valloitti sen uudelleen 1600-luvun alussa. Rajat vahvistettiin 1617 Stolbovan rauhassa, jolloin Ruotsiin liitettiin Inkeri ja Käkisalmen lääni.

Sakkolassa oli 1589 verokirjan mukaan vain 5 talonpoikaa, kaikki luterilaisia. Pyhjäjärvi oli kuulunut aiemmin Sakkolaan ja liitettiin sitten Käkisalmeen, jotta sen kirkkoherra saisi paremmat tulot. Ortodoksiväestö oli paennut Venäjälle tai tuhoutunut. Sakkolassa oli 1591 70 luterilaista talonpoikaa ja 1593 66.

Laatokan Karjalassa oli 1500-luvun lopussa 40.000 asukasta, joista puolet jäi Ruotsin vallan alaisuuteen.

Pyhjäjärvellä ja Sakkolassa Nikoskoin monasterilla (luostari) oli 13 tilaa, Konevitsan luostarilla 32 ja Valamon luostarilla 47. Vilakkalassa ja Salitsanrannalla luostaritaloissa asuneet isännöitsijät ottivat vastaan talonpoikien verot. Talonpojat olivat vain työvoimaa.

Jaakko De la Gardie (Pon-tuksen poika), valloitti Käkisalmen läänin. Käkisalmen kaupungissa ent. Korelassa oli venäläisiä puolustajia 2-3000. Viisi kuukautta kestäneen piirityksen jälkeen elossa oli enää vain 100. Linnoitus antautui I. M. Puskinin suostuessa neuvotteluihin ja jossa antautujille rnyönnettiin vapaa pääsy Venäjälle. Käkisalmi oli antautunut 2.3.1611.

Paikallinen väestö voimisti kamppailua valloittajia vastaan järjestäytyen sissiliikkeeseen. Venäjälle muutto alkoi 1617. Talonpojat lähtivät salaa joko yksitellen, kymmenien tai jopa satojen perheiden ryhmissä ottaen mukaansa vähän omaisuutensa. Myös kotieläimiä vietiin. Pyhäjärvi itsenäistyi 1632 ja siellä on ollut oma kirkko.

Ruotsi halusi alistaa karjalaiset korottaen veroja ja jakaen maata aatelisille. Väestön vainoaminen ortodoksisen uskonnon tähden alkoi. Vuosina 1620-40 lähti yli 20.000 karjalaista kotiseudultaan. Siirtoväkenä tuli tilalle mm. entisiä kruununtorppareita ja tilattomia Savosta 1601-13 satoja perheitä. Sakkolassa oli 1613 197 luterilaista ja 11 kreikkalaiskatolista talonpoikaa.

Venäjä ryhtyi sotimaan Ruotsia vastaan 1656-58. Taas alkoi pako Venäjälle ja vuoteen 1657 mennessä lähti 250 perhettä Käkisalmen et. läänistä ja pohjoisesta 4.107 perhettä. Yhteensä heitä oli 20.000-22.000 henkeä. Koko 1600-luvulla muutti 50.000 karjalaista lähinnä Tverin alueelle, Inkeriin, Suomeen ja muualle.

Taipale, joka oli saanut kaupunkioikeudet 1617 poltettiin 1656 eikä se enää noussut uudelleen. Rauha solmittiin Karoisissa 1661.

Rauhan vuosina tiloille asettuneet uudisasukkaat ryhtyivät viljelemään peltoja ja kaskeakin poltettiin. Elettiin yhteistaloutta. Tiloilla oli monasti useampi veli perheineen. Talousrakennuksia, jotka olivat yhteiset mainitaan Pyhäjärven Yläjärvellä olleen riihen, eläinsuojat, aitat ja sauna. Tuvat saattoivat olla jokaisella erikseen. Suurperheet, joissa saattoi olla 40 asukasta oli Karjalassa hyvin mahdollinen.

Vuoden tuotto jaettiin kunkin kylän pelloilla. Kruunukin lähetti arviomiehensä paikalle ja otti omansa. Samoin papisto ym. virkamiehet.

Sakkolassa Kiviniemen kylästä veljekset Samuel, Cnut ja Grels Koiranen saivat 160 markan sakot, koska olivat sunnuntaina kalassa, eivätkä menneet kirkkoon. Rahaa heillä ei ollut, vaan joutuivat vangituiksi, sillä sakot piti maksaa. Vuosi oli 1695.

Katovuodet 1690-luvulla olivat ankarat. Yhtämittaiset sateet ja vuoroin kuivuus pilasivat viljan. Madot tuhosivat nauriita ja kaalia. Sotaväki-kin otti osansa ja kansa kärsi nälkää. Pahimmat vuodet olivat 1696-97. Silloin koko Suomen väestöstä kuoli 1/3 nälkään ja tauteihin.

Suuri Pohjan sota, jota käytiin 1700-luvulla Pietari Suuren johdolla hävitti Karjalan Kannasta. Venäläiset 1703-07 hyökätessään alueelle tekivät suuria tuhoja. Viipurin valtaus oli maaliskuussa

1710. Sakkolan halki kohti Pyhäjärveä ja sen Yläjärven kylän Wernitsan puolelta kulki talvitie, josta venäläiset joukot etenivät Käkisalmeen. Puolustajia oli 4-500 ja venäläisiä kymmenkertainen määrä.

Varusväki jaksoi pari kuukautta puolustaa linnoitusta ja miesvahvuus oli huvennut puoleen. Käkisalme antautui 8.9.1710. Koko Suomi oli valloitettu 1713-14.

Karjalaisista asukkaista osa pakeni kodeistaan ja osa liittyi inkeriläisten sissijoukkoihin. Jäljelle jääneitä rangaistiin mitä ankarimmin.

Tsaari Pietari Suuri vaati uskollisuudenvalan ja lupasi entiset oikeudet, uskonnon oikeuden myös luterilaisille, tilat ja maat niinkuin Ruotsin valtakunnan aikana. Näihin lupauksiin ei uskottu.

Miesväen vähäisyyden vuoksi jäi pellot kylvämättä ja 1717-19 ankarat hallat veivät sadon. Katoja oli useina vuosina peräkkäin. Vanhan Suomen olotkin olivat ankeat. Uudenkaupungin rauha solmittiin v. 1721 ja Karjalan Kannas jäi Venäjän puolelle. Ruotsin kruunu oli lahjoittanut maita suosikeilleen ja Pietari Suuri menetteli samoin.

Tiloja oli Sakkolassa v. 1706 173 ja Pyhäjärvellä 150. Verokirja vuodelta 1724 Sakkolasta kertoo: Sakkolassa oli hovileirejä, joiden tulot saatiin useasta tilasta ja niitä olivat Sakkolan hovileiri, Haparaisten hovileiri, Petäjäjärven hovileiri ja Lapinlahden hovipaikka sekä myös Riiskassa mainitaan olleen kreivin ja se tunnetaan myös hovileirin paikkana. Kruunun osuudelle kuuluivat kylät: Noisniemi, Räihänvaara, Tikansaari, Valkjärvi ja Sumpula. Verot suoritettiin kruunulle tai hovileiriin kuuluvilla tiloilla hovierroille. Tiloja oli 128 ja autioita 27. Asukkaita veroluettelon mukaan yhteensä 717. Rutiköyhät saattavat puuttua luetteloista.

Pyhäjärvellä mainitaan: Pyhäjärven hovileiri, Riiskan hovileiri, Illilän hovileiri ja Kiimajärven hovileiri. Kruunun Osuudelle kuuluivat kylät: Kahvenitsa, Alakylä, Pöhlölä, Kalamaja ja osa Kiimajärveä. Tiloja oli 151 ja autioita 13. Asukkaita yhteensä 866.

Molemmassa pitäjässä oli maininta ammoisista ajoista asuneesta suvusta - Sakkolan puolella Haatain (Kuismin) ja Pyhäjärvellä Kovero. Useimmalla tilalla viljeltiin peltoon ja kaskeen. Lisäksi oli karjaa ja usein kyntöjuhtana olivat härät. Useimmissa taloissa viljelyn ja karjanhoidon lisäksi kalastettiin ja muutamia merkintöjä on suuremmasta kalastuksesta eli nuottakalastuksesta.

ta, joista Pyhäjärven Yläjärven kylässä mainitaan suvut Nokireki ja Hopia.

Hatut aloittivat Ruotsissa sodan Venäjää vastaan v. 1741 ja sitä seurasi Pikku viha. Suomi miehitetiin ja sota päättyi 1743.

Asukkaita oli Sakkolassa 1754 väestöluettelon mukaan 2.617 ja Pyhäjärvellä 3.225. Uusia asukkaita oli tullut molempiin pitäjiin.

Ruotsin kuningas Kustaa III aloitti sodan Venäjää vastaan ja sitä käytiin 1788-90. Rauha solmittiin Värälässä ja rajat eivät muuttuneet.

Maakirjoja Käkisalmen eteläisestä läänistä on ainakin vuodesta 1610 alkaen. Sitäkin varhempia saattaa löytyä, mutta läänien rajat ovat muuttuneet. Nämä rullat ovat vuoteen 1696 asti (rulla LT1337). Epävakaat olot, kadot ja sodan tuhot ovat ehkä hävittäneet maakirjat 1700-luvun vaihteen tienoilta. Käräjäpöytäkirjoja sen sijaan on 1640-luvulta aina vuoteen 1710 asti ja niistä voi löytyä suvusta mielenkiintoista tietoa (rullat ES 1794-1802).

Suuri Pohjan sota ja sitä seurannut Iso viha aiheutti oikeuslaitoksen toiminnan keskeytyksen tai sitä pitivät venäläiset, joiden arkistoista löytynevät aikanaan mainitut puuttuvat asiakirjat.

Joensuun Yliopisto on julkaissut 2 kirjaa ja niiden tiedot löytyivät Petroskoista. Asiakirjoja Karjalan historiasta 1500- ja 1600-luvuilta, osa I 1987, osa II 1991, eli Käkisalmen läänin maakirja vuodelta 1647. I-osassa on mukana Vatjan viides verokirja. Teksti on vanhaa ruotsin- ja venäjänkielistä, eikä sitä ole suomennettu.

Käkisalmen pohj. läänin veroluettelossa on varsin tarkkaan merkitty mm. siat, lehmät, hevoset, koirat, lampaat, nuotat, veneet jos niitä oli ja myös miesluku. Nämä ovat myös hinnoiteltu eli mies oli sama arvoltaan kuin hevonen. Käräjäpöytäkirjat pohj. Käkisalmen läänistä alkavat rullasta ES1803-.

Sakkolan pitäjän Neusaareissa eli v. 1637 Pedä Raivo ja Metsäpirtissä v. 1629 Sussi Peckä. jälkimmäinen ehkäpä esi-isä Suen Tassulle, joka mainitaan Väinö Linnan Tuntemattomassa sotilaassa. Ammattejakin on mainittu muutamia. Hirsimaakari niin Sakkolassa kuin Pyhäjärvellä ja Yläjärven kylän Ryhmäkylässä satulamaakari. Tämä olikin sitten hevosammatteja harjoittaneiden kylä viime sotiin asti. Henttosen Vilppu lopuksi ehkä tunnetuin. Verokirjassa ja väestöluettelossa vuosilta 1724 ja 1754 oli mainittu ammatit unilukkari ja siltavouti.

Pitäjien historiakirjat ovat hyvä tietolähde sukututkijalle ja niistä mm. Vanhan Äyräpään histo-

ria osa I, kirj. Ester Kähönen (Metsossa Tampe-reella kellarissa), Karjalaisen heimon historia, kirj. Väinö Voionmaa, Käkisalmen historia, kirj. Erkki Kuujo Sakkolan historia, kirj. Väinö Kaasalainen, Räisälän historia, kirj. Rosen, Raudun historia, kirj. Eros Jäske ja Kappale kannakselaisvaiheita, kirj.

Impi Wiika (Pyhäj. historia).

1800-luvun alussa elettiin vielä suurperheissä ja isäntä saattoi olla isä tai pojista se, joka oli parhaaksi katsottu, kykenevä ja sopivin tähän tehtävään. Omaisuus oli yhteistä.

Venäjä soti Napoleonin vastaan ja sotilaita otettiin myös Karjalasta. Osa lähti vapaaehtoisesti osa ei.

Suomen sota syttyi 1808 ja venäläiset Aleksanteri I käskystä valloitti Suomen. Sota päättyi 1809 ja Suomi liitettiin autonomisena osana Venäjään.

Karjalan olot eivät tästä muuttuneet vaan Nikolai I:n toimesta 25.1.1826 päivätyssä asetuksessa, (joka oli mustareunainen Aleksanteri I:n kuoleman johdosta ja prof. E. G. Palménin mielestä asiakirjan laatuunkin katsoen täydellisesti paikallaan) Kannaksen talonpojat muuttuivat lampuodeiksi ja kaikki lahjoitusmaat julistettiin lahjoitusisäntien täydeksi omaisuudeksi.

Talonpoikien oikeudet uhrattiin peläten koko Suomen oikeuksien menetti mistä Sakkola ja Pyhäjärvi olivat myös näitä maita. Pyhäjärvellä Wernitsan hovissa kävivät Yläjärven ja Wernitsan lampuodit tehden 40-100 hevostyöpäivää pitkin vuotta ja 25-60 jalkatyöpäivää kesällä.

Hovien staaarostat kävivät kylissä kiertäen talosta taloon hakemassa työväkeä ja talot oli rakennettava tien varsille, jotta oli käskyn tuojan helpompi kopauttaa seinään. Tätä hovissa tehtävää työtä kutsuttiin ropotiksi ja mentävä oli minne käskettiin. Työkalut piti palata hakemaan kotoa vaikka jalkaisin, jos ei sattunut olemaan sillä kertaa oikeanlaiset mukana. Matka saattoi olla yli 20 km.

Pankkiiri, paroni Vladimir Freedericksz oli ostanut maita näinä vuosina itselleen ja omisti mm. Taubilan hovin, jota myöhemmin asutti Karl Fazer. Suomen valtio lunasti Pyhäjärveltä ja Valkeamatkasta 86.500 hehtaaria vuonna 1875. Lampuodit saivat sittemmin ostaa itse raivaamansa pellot ja maat Suomen valtiolta. Tämän jälkeen he olivat vapaita talonpoikia.

Suuret katovuodet olivat vuosina 1868 koko Suomessa. Pyhäjärvellä ja Sakkolassa kuoli 1/3 väestöstä hätäravinnon aiheuttamiin sairauksiin

Toisintokuume oli paljolti kuoleman aiheuttajalla. (kuolleisuusluku/ sairastuneet).

Joka talolla on oma tarinansa ja joka suvulla historiansa. Siispä vielä lopuksi sukututkimuksesta Karjalasta ja ehkäpä voin antaa muutaman vinkin käytyäni läpi 200 rullaa, lainaten ne silloisesta Valtion arkistosta.

Karjalaisten sukujen tutkimus

Moni sieltä juuriansa etsineistä voi todeta olevansa karjalainen. Näin ei ole läheskään kaikkien kohdalla. Muuttoliike Karjalan alueelle oli suuri ja savakot näistä yksi iso ryhmä. He eivät ole karjalaisia. Puoliksi kyllä myöhemmin, sillä savakon naidessa karjalaistytön, tuli sukuun karjalaista verta. Entisinä aikoina pidettiin halveksittavana asiana kun karjalaistytö meni vihille savakon kanssa. Hänestä sanottiin "on ruvennut savakoksi". Saksasta, Puolasta, Ruotsista, Virossa, Inkerinmaalta, Pohjanmaalta ja Hämeestä ym. tuli sukujä senne.

Viipurin kaupungissa ja sen maalaiskunnassa oli runsaasti sukunimettömiä ja se viittaa heidän tulleen muualta muuttajina.

Sukunimi oli perintö myös naiselle Karjalassa ja vasta tämän vuosisadan vaihteessa naiset ottivat miehensä nimen. Nyt palataan takaisin entiseen. Useimmissa pitäjissä kirkonkirjat on alettu kirjata 1730-luvulla. Karjalaisia sukujä voi aloittaa tutkia kummasta päästä tahansa. Hyvä olisi kerätä vihityt ja sen jälkeen heille syntyneet lapset. Lapsia ei ole merkitty jokaista kastettujen luetteloihin ja lapsia löytyykin sitten lisää kuolleitten luetteloista. Alkuperäisissä mikrofilmautissa kirkonkirjoissa kastettujen kohdalla mainitaan myös kummit.

Karjalan kannas oli lahjoitusmaata ja sen vanhat talonpojat muuttuivat 1820-luvulla lampuodeiksi. Suomen valtio osti maat 1870-luvulla ja talonpojat saivat lunastaa itse raivaamansa omat maansa itselleen. Suvut pysyivät aika vakaasti paikallaan Ison vihan jälkeen ja näin samasta kylästä ja pitäjästä löytyy suurin osa suvuista viime sotiin asti asuneina. Vpl. Pyhäjärvellä Kahvenitsalla asuivat Pärssiset ja heillä oli taloja ja tiloja kymmeniä. Yläjärvien kylässä asui suku Hopia ja heillä oli taloja 7 kpl. Molemmat suvut pitäjässä jo 1600-luvulla ja he ovat tulleet Jääskestä vuosisadan alkukymmeninä näihin kyliin.

Kirkonkirjoja ei ole aina saatavilla ja nekin ovat usein puutteelliset tiedoiltaan. Sakkolan suuren pappilan palossa tuhoutui vanhimmat kir-

jat ja sieltä alkaa tiedot v. 1748 lähtien. Pyhäjärven rippikirjoissa ei mainita lapsia kuin vasta 1760-luvulla. Apuna ovat tällöin henkikirjat, joista parhaat vuodelta 1724, rulla ES2693 ja vuodelta 1754, rulla ES2706. Mukana myös mm. Rautu ja Räisälä. Näissä asukkaat on mainittu pitäjistä kylä kylältä ja talo talolta, lapset myös mukana. Sakkolan tuhoutuneen rippikirjan tietoja tämä paikkaa kummasti ja näillä päästään 1600-luvun puolelle. Inkeristä rulla LT1392 vuodelta 1687 sisältää myös asukkaat Inkerinmaan kylistä talo talolta kustakin kylästä.

Ortodoksien varhemmat tiedot ovat juuri näissä henkikirjoissa, sillä metriikat ovat kirjoitetut vasta 1860-luvun puolivälistä alkaen. Vanhassa Suomessa ei kannettu henkiveroa vv. 1784-1811. Tähän jää aukkopaikka ortodoksien sukujä tutkissa.

Venäläiset keräsivät miespuolisilta ns. sielunveroa eli podusniemaksua ja joitakin luetteloita on tallessa Mikkelin maakunta-arkistossa. Sakkola-Pyhäjärven ortodoksinen seurakunta kuului Palkealan srk:aan.

Sakkolan ja Käkisalmen historiakirjoissa on mainittu rekrytointi, johon joutui kaikkiaan Kannakselta 5.733 miestä. Monikaan heistä ei palannut takaisin. Öiseen aikaan haettiin "valitut" kotoaan ja vietiin kuka mihinkin palveluspaikkaan. Sotamies-staarostojen lähisuku ei joutunut rekrytoinnin kohteeksi. Esa Kuukka Tampereelta on tutkinut Lemin rekrytoidut, ja heitä oli 40. Vain 1 näistä palasi. Hain kadonneita poikia Hopian sukututkimusta tehdessäni ja kaikkiaan Pyhäjärveltä lähti sotilaina tai rekrytoituina 166 poikaa ja miestä. Nuorin 11-vuotias. Tämä tapahtui vuosina 1797-1812.

Mikkelin maakunta-arkistossa on 2 kymmentistä asiakirjanippua, joissa on näistä pojista tietoa venäjänkielisenä. Heikki Ylikangas tekee parhaillaan Suomen sodasta kirjaa ja ehkäpä hän olisi ottanut näistä asiakirjoista tietoja teokseensa. Joitakin poikia ja miehiä saattoi olla myös Suomen sodassa Karjalasta. Tuskin kaikki.

Pitäjien pöytäkirjat ovat hyvä tietolähde ja 1860-luvulla ne ovat kirjoitettu suomenkielellä. Pyhäjärveltä löytyivät nämä alkuperäisten kirkonkirjojen sivut ja ne on mikrofilmirullilla. Näissä mainitaan pitäjänkokouksissa käsitellyt asiat ja paljon on yksityiskohtaista tietoa. Vainvaikassasta lainatut varat isännille ja heidän takuumiehensä mainittu sekä mm. ruotuvaivaiset.

Perunkirjat ovat hyvä tietolähde ja niitä on runsaasti tallessa. Mikkelin maakunta-arkistossa on

näitä lukematon määrä ja noin 3 kuukautta henkilön kuoleman jälkeen ne on yleensä tehtiin. Mikkelin asiakirjat ovat nyt lähimmät 2 - 3 vuotta Vaasassa ja sieltä saa kopiot koska näitä ei ole sidottu liimakansiin vaan ne ovat nauhoilla siististi kiinnitetyt.

Nykyiset perunkirjat ovat niinkään saatavina. Vasta syksystä 1995 alkaen tehty on siirretty veroimistoihin. Vuodesta 1945 perunkirjoja saa kunkin käräjäoikeuden toimistosta ja kun pyytää

kakkoslaadun saa muutamalla kymppillä aika tukun tietoja; asuinpaikat, vihkipäivät ja lähisuvun virkatodistukset ovat niissä yleensä mukana. Tämä kaikki perunkirjan lisäksi.

Karjalassa ilmestyneet päivälehdet on mikrofilmattu ja niissä on aivan tarkalleen kirjoitettu tapahtumat häätappeluista vaaleihin, murhiin jne. Tietosuojaa ei silloin tunnettu. Karjalan kannaksella ilmestyi mm. Karjala-lehti, Käkisalmen Sanomat, työväenlehtiä ym. julkaisuja. ☐